

Fages de Climent

En la *Història de la literatura catalana* dirigida per, Joaquim Molas es dediquen només unes ratlles a Carles Fages de Climent, que comencen amb paraules tan sentides com les següents: "Carles Fages de Climent fou doctor en llengües clàssiques i propietari rural". No està gens malament per orientar-se. Vejam, exactament igual que si en la més normativa de les histories de la literatura francesa vostè llegís, estimat amic, quelcom així: "Jean-Paul Sartre fou "agregé" al Liceu de Le Havre i bevedor de café". Des d'aquí ancha és Castilla". O, ja que hi som, "Large est le bassin central!". tot i que potser em queda, curt. Oblidant les raons del mètode, només hi ha una disculpa per aquest atropellament: pensar que va calar molt a fons la sentència de Pla assegurant que Fages era "l'últim cagalló del feudalisme empordanès". Però això n'explica gran cosa. A no ser, és clar, que Fages, amb les seves fantasies historicoxerinolesques com les ballades

amb la tonada d'Alexandre Deulofeu i la seva *Matemàtica de la història*, o posant les seves *Bruixes de Llers* sota la tutela de l'infant Pere de Ribagorça, comte d'Empúries, vingués a dir que la 'Corona d'Aragó no era pas un mal invent. Opinió molt respectable i no crec que, a Pla el dis-

gustes. Les histories de la literatura viuen de la classificació i el problema de Fages es que ningú acaba de saber on posar-lo. Recordin que algú tan agut com Joan Fuster, en el seu monumental llibre *Sobre la literatura catalana contemporània*, no el posa enlloc. Comencem, doncs, pel principi, o sigui, per col·locar-lo entre els que, el coneixen, fins i tot sense tenir una idea massa clara dels seus projectes literaris. A l'Empordà, Fages és un personatge popular. (...)

Anton M. Espadaler
La Vanguardia, dissabte 5 d'abril 2003